Kovács Zoltán

Mágnás Miskák

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXVI. évfolyam, 46. szám, 2022. november 18.

Magyarországon élek, ahol tulajdonképpen nem élhetne más, mint a miniszterelnök tágabb baráti köre meg a pályázati támogatásokat elnyerő és fölélő, valami tragikus félreértés folytán mégis nemzeti polgárságnak nevezett lumpenréteg. A kormányzati kommunikáció ugyan keservesen erőlteti azt az ideológiai tételt, miszerint minden fejlődés alapja az erős nemzeti burzsoázia, ami amúgy teoretikusan igaz, praktikusan viszont nálunk az látszik, hogy a magyar nemzeti burzsoázia a pénzt nem termeli és hozza, hanem megkapja és viszi. Nyilván az elmúlt tíz-tizenkét évben valami lecsorgott az alsó régiókban dolgozókhoz is. Hogy a szégyen nagyobb legyen, a fél ország örül ennek a nekik jutó pénznek, hiszen fogalmuk sincs arról, mennyit is kaphatnának, ha a fölöttük egymáshoz és még följebb dörgölődző, úgynevezett munkáltatók rendesen kifizetnék őket.

Ebben az országban továbbá jól ellehetnek még a békeidőben kiválóan és újabban egyre nagyobb kormányzati megbecsülésnek örvendő katonatisztek, de pláne a további fegyveres testületek élállománya. A kormányfő legújabban készült fotóinak többségén éppen ellép a terepmintás állomány előtt, a háttérben a civil ruhába öltözött, szigorú tekintetű vezérkar. Vannak még aztán egyenruhások, például a postások, vasutasok meg a tűzoltók, de azok nem számítanak. Egy büszkén tovaszirénázó tűzoltókocsiról azt sem tudni, van-e annyi benzinjük, hogy elérjenek a tűzig.